

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 227/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 4. apríla 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 CoPr 4/2014 zo 17. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. januára 2016 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 CoPr 4/2014 zo 17. septembra 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že [REDACTED] (ďalej len „navrhovateľka“), sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) domáhala voči sťažovateľke ako odporkyňi v označenom konaní určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru.

Okresný súd vo veci rozhodol tak, že rozsudkom sp. zn. 14 Cpr 1/2012 z 24. júna 2013 určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré bolo dané sťažovateľkou navrhovateľke, je neplatné. Okresný súd zároveň zaviazal sťažovateľku nahradiť trovy konania navrhovateľky – súdny poplatok vo výške 99,50 €.

Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom zo 17. septembra 2015 tak, že rozsudok okresného súdu zmenil a návrh navrhovateľky zamietol. Sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania vo výške 99,50 € a trov právneho zastúpenia.

Krajský súd napadnutý rozsudok vyhlásil na pojednávaní 17. septembra 2015. Vzhľadom na rozhodnutie o náhrade trov konania právny zástupca sťažovateľky podaním z 18. septembra 2015 vyčíslil trovy konania a trovy právneho zastúpenia v konaní pred okresným súdom, ako aj v konaní pred krajským súdom vo výške 2 976,04 €. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že právny zástupca uvedené podanie zaslal krajskému súdu 21. septembra 2015.

Krajský súd v písomnom vyhotovení rozsudku o trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľku zaviazal nahradiť sťažovateľke trovy konania, a to sumu 99,50 € z titulu súdneho poplatku za odvolanie a sumu 168,96 € z titulu trov právneho zastúpenia. Výrok o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil tak, že právny zástupca si uplatnil právo na náhradu trov konania, ktoré vyčíslil za dva úkony právnej služby.

Sťažnosť sťažovateľky smeruje proti výroku napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým tento priznal sťažovateľke právo na náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby z dôvodu, že krajský súd neprihliadol na vyčíslenie trov právneho zastúpenia v podaní z 18. septembra 2015.

Sťažovateľka ďalej uvádza:

„Sťažovateľka dňa 11. 01. 2016 nahliadla do spisu vedeného na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 14 Cpr/1/2012 za účelom zistenia, či sa podanie sťažovateľky zo dňa 18. 09. 2015 nachádza v obsahu tohto spisu, pričom zistila, že podanie jej právneho zástupcu - Špecifikácia trov konania zo dňa 18. 09. 2015 s v obsahu spisu z nepochopiteľných príčin nenachádza, a to napriek tomu, že podanie, ktoré obsahovalo špecifikáciu trov konania a trov právneho zastúpenia bolo včas odoslané na prepravu, a bolo porušovateľovi riadne a včas doručené a ku dňu 23. 09. 2015 tvorilo súčasť spisu a nachádzalo sa na č. l. 114-117 spisu. Sťažovateľka pri nahliadnutí do spisu zistila, že označenia číslovania strán spisu 114-117 boli dodatočne menené, ktorú skutočnosť preukazuje fotokópiou č. l. 114-117 spisu, na ktorých sa ku dňu 11. 01. 2016 nachádzajú celkom iné listiny!

Podanie právneho zástupcu sťažovateľky zo dňa 18. 09. 2015 vrátane príloh malo tri samostatné listy pričom na č. l. 115 sa ku dňu 23. 09. 2015 nachádzalo samotné vyčíslenie trov konania zo dňa 18. 09. 2015. na č. l. 116 sa ku dňu 23. 09. 2015 nachádzala fotokópia osvedčenia pre registráciu DPH a na č. l. 117 sa nachádzala fotokópia technického preukazu vo vzťahu k OMV e. č. [REDACTED].

Sťažovateľka poukazuje na skutočnosť, že číslovanie listov spisového materiálu na iných miestach spisu je neporušené!

Podľa ustanovenia Poštových podmienok pre listové zásielky vo vnútroštátnom styku Slovenskej pošty a. s. s účinnosťou od 01. 01. 2014 list 1. triedy je korešpondencia dodávaná v lehote prepravy D + 1 (dodanie nasledujúci pracovný deň po dni podania).

Podanie sťažovateľky zo dňa 18. 09. 2015 bolo odoslané na poštovú prepravu ako list 1. triedy dňa 21. 09. 2015 z podacej pošty [REDACTED], bol adresovaný porušovateľovi a bol mu doručený najneskôr dňa 23. 09. 2015

Ak teda porušovateľ rozhodol o trovách prvostupňového a odvolacieho konania tak, že sťažovateľke náhradu trov konania len za dva úkony právnej služby pričom neprihliadol na obsah podania sťažovateľky zo dňa 18. 09. 2015, ktoré podanie obsahovalo špecifikáciu trov konania a trov právneho zastúpenia a ktoré podanie bolo porušovateľovi riadne a včas doručené t. j. sťažovateľke, ktorá mala v konaní plný úspech nepriznal náhradu trov konania porušil tým základné právo sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru...

Sťažovateľka má za to, že pre záver porušovateľa o tom, že trovy konania neboli riadne uplatnené a vyčíslené neboli splnené zákonné predpoklady.

Nepriznaním náhrady trov sťažovateľke dochádza k zníženiu jej majetku bez možnosti kompenzácie.

Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto nejaví ako spravodlivé, sťažovateľka ho považuje za arbitrárne a zasahujúce do jej základných práv a to vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku.“

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co Pr 4/2014-118 zo dňa 17. 09. 2015 v časti výroku II. o nepriznania trov právneho zastúpenia žalovanému podľa vyčíslenia zo dňa 18. 09. 2015 bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR, čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co Pr 4/2014-118 zo dňa 17. 09. 2015 v časti výroku II. o nepriznania trov právneho zastúpenia žalovanému podľa vyčíslenia zo dňa 18. 09. 2015 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľka žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 363,79 € a túto poukázať jej právnenému zástupcovi.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd ako odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu z 24. júna 2013 tak, že návrh zamietol a navrhovateľke uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy konania – 99,50 € z titulu súdneho poplatku za odvolanie a 168,96 € z titulu trov právneho zastúpenia. Krajský súd v odôvodnení poukázal na to, že sťažovateľka si uplatnila právo na náhradu trov konania v odvolaní a v stanovisku k vyjadreniu navrhovateľky k odvolaniu:

„Odporca si tiež uplatnil náhradu trov odvolacieho konania titulom trov právneho zastúpenia, za 1 úkon právnej služby - písomné odvolanie - v sume 60,07 € (§11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.) + režijný paušál za r. 2013 v sume 7,81 € + 20 % DPH v sume 13,58 €, t. j. celkom 67,88 €..

Na vyjadrenie navrhovateľky k odvolaniu odporcu sa opätovne písomne vyjadril odporca... Uplatnil si trovy odvolacieho konania, spočívajúce v trovách právneho zastúpenia za ďalší úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k vyjadreniu navrhovateľky v sume 64,38 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.) + režijný paušál za rok 2015 v sume 8,39 € + 14,58 € (20 % DPH), spolu vo výške 72,92 €.“

Výrok napadnutého rozsudku o náhrade trov konania krajský súd následne odôvodnil takto:

„O trovách (celého) konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 v spojení s § 142 ods. 1 O. s. p. V konaní úspešnému odporcovi priznal náhradu trov konania, spočívajúcu úhrade súdneho poplatku za odvolanie v sume 99,50 € a ďalej v trovách právneho zastúpenia v sume 168,96 €. Právny zástupca odporcu si uplatnil právo na náhradu trov právneho zastúpenia, tieto si však vyčíslil len za celkom 2 úkony právnej služby, a to podanie písomného odvolania zo dňa 16. 9. 2013 proti rozsudku v sume 60,07 € a za písomné vyjadrenie odporcu zo dňa 20. 7. 2015 k vyjadreniu navrhovateľky v sume 64,53 € (§ 11 ods. 1 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z. z.), ďalej režijný paušál 7,81 € (rok 2013) a režijný paušál 8,39 € (rok 2015), spolu 140,80 € + 28,16 € (20 % DPH zo sumy 140,80 €). Trovy právneho zastúpenia odporcu (vzhľadom na ich vyúčtovanie) predstavujú celkom 168,96 € (vyhl. č. 655/2004 Z. z., § 13a ods. 1 písm. c/, 16 ods. 3, § 18 ods. 3).“

Sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom zo 17. septembra 2015 z dôvodu, že krajský súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania neprihliadol na vyčíslenie trov právneho zastúpenia, ktoré právny zástupca sťažovateľky doručil krajskému súdu po pojednávaní, na ktorom krajský súd vyhlásil napadnutý rozsudok.

Na preukázanie tvrdenia, že vyčíslenie trov právneho zastúpenia v sume 2 976,04 € doručil právny zástupca krajskému súdu, sťažovateľka predložila ústavnému súdu podanie z 18. septembra 2015 označené ako „*Vyčíslenie trov konania*“, ktoré obsahuje špecifikáciu úkonov právnej služby, režijného paušálu, náhrady za stratu času a cestovné z Dolného Kubína do Bratislavy.

Sťažovateľka tiež predložila kópiu „*denníka odoslanej pošty*“ právneho zástupcu sťažovateľky za obdobie od 16. septembra 2015 do 28. septembra 2015, pričom ide o stranu veľkosti A4, na ktorej je rukou zhotovená a tlačeným písmom vyplnená tabuľka v relevantnej časti (sťažovateľkou zvýraznená, pozn.) obsahujúca tieto údaje:

„Dátum 21-09-2015 Adresát KS BRATISLAVA ZÁSIELKA O HODNOTA (nevyplnené, pozn.) NZ 19/1/12“.

Následne sťažovateľka predložila kópiu úradného záznamu o nazretí do súdneho spisu sp. zn. 14 Cpr 1/2012, podľa ktorého bol substitučnému právnenému zástupcovi predložený spis na nahliadnutie 11. januára 2016 s tým, že právny zástupca požiadal o vyhotovenie kópií č. l. 101 – 119, t. j. 19 listov.

Následne predložila sťažovateľka detailné kópie číselných označení listov, t. j. detailné kópie poradových číslíc 114 až 117, na ktorých možno rozpoznať, že posledná číslovka je opravovaná s tým, že pôvodnú (opravenú) číslovku nemožno identifikovať.

Ústavný súd na základe argumentácie sťažovateľky v sťažnosti a na základe predložených dôkazov, ktorými sťažovateľka preukazuje svoje tvrdenia, dospel k záveru, že sťažovateľka v dostatočnej miere nespochybnila ústavnú udržateľnosť právneho záveru krajského súdu, ktorý priznal sťažovateľke právo na náhradu trov právneho zastúpenia v rozsahu dvoch úkonov právnej služby.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že predmetné podanie – vyčíslenie trov – *„bolo odoslané na poštovú prepravu ako list 1. triedy dňa 21. 09. 2015 z podacej pošty [REDAKOVANÉ], bola adresovaný porušovateľovi a bol mu doručený najneskôr dňa 23. 09. 2015“.*

Sťažovateľka tvrdenie, že zásielku s predmetným podaním odoslala krajskému súdu 21. septembra 2015, preukazuje len výpisom z denníka odoslanej pošty právneho zástupcu. V uvedenom prípade ide o rukou zhotovený dôkaz, ktorý jednoznačne nie je spôsobilý preukázať uvedené tvrdenie o podaní predmetnej zásielky. Sťažovateľka nepredložila iný dôkaz, napr. podaciu potvrdenku vydanú poštou, ktorý by hodnoverne preukazoval jej tvrdenie o odoslaní zásielky krajskému súdu.

Následne sťažovateľka tvrdí, že jej podanie malo tri samostatné listy s tým, že „na č. l. 115 sa ku dňu 23. 09. 2015 nachádzalo samotné vyčíslenie trov konania zo dňa 18. 09. 2015, na č. l. 116 sa ku dňu 23. 09. 2015 nachádzala fotokópia osvedčenia pre registráciu DPH a na č. l. 117 sa nachádzala fotokópia technického preukazu vo vzťahu k OMV e. č. [REDACTED]“.

O už citovanom tvrdení sťažovateľka nepredložila žiaden dôkaz – neuvádza, na základe čoho má vedomosť o ňou tvrdených skutočnostiach. Nepredložila kópie uvedených listov, na ktorých by boli zrejme príslušné poradové čísla, nepredložila úradný záznam o nahliadnutí do spisu, ak sa o týchto skutočnostiach oboznámila týmto spôsobom.

Uvedenú situáciu vyhodnotil ústavný súd na ťarchu sťažovateľky. Pri primeranej obozretnosti – napr. zvolením príslušnej poštovej služby, vyžiadanim si podacej potvrdenky a pod. – mohla mať sťažovateľka k dispozícii dôkazy, ktorými by hodnovernejšie preukázala svoje tvrdenia o podaní a doručení príslušnej zásielky. Vzhľadom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky ústavný súd ju nevyzýval na predloženie dodatočných dôkazov o jej tvrdeniach uvedených v sťažnosti.

V rámci rozhodovania ústavný súd považoval za relevantné aj to, že námietky sťažovateľky smerujú výlučne voči výroku o náhrade trov konania. Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014).

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. apríla 2017